

ГЛАВНИ Славко
Гордић **ПОСАО**

РАЗМИЦАЊЕ ГРАНИЦА ПОЕТСКОГ

О песништву Србе Митровића

... Узбуњен и трагалачки нерегуларан, многострук и полифоничан став и говор нису у поезији, сами по себи, јемство аутентичности. Нужан је и један, можда и неименљив, квалитет самосвојности. Најубедљивије га у овом песништву разазнаје и спецификује Тања Крагујевић. Њен оглед „Удес у огледалу” (*Божанство њесме*, 1999) најбоља је и најнадахнутија интерпретација и похвала Митровићеве поезије, која, не пристајући на „канонизовани поредак лепоте и смисла”, „мења узусе коришћења песничке слике” и успоставља чудесан „паралелизам меланхолије и ироније – очараности и ужаса”, остајући, при свему, „растворена ка животу” и свагда „еманирајући неусиљеност и искреност пре него доследност концепта”.

Управо неусиљеност и искреност с којом Срба Митровић здружује изразиту *интелектуалност* са слухом и укусом за *свакодневно* бива не само поуздан знак распознавања овог песника већ и, умногоме, могућна упоредна предност поезије нашег времена у њеном настојању да – међу толиким атрактивнијим и, наизглед, делотворнијим видовима креације и комуникације – избори (или васпостави) ста-

тус незамењивог, првог сведока и градитеља епохе. Само је на први поглед парадоксално да је наш песник ближи том високо постављеном циљу у својим новијим, „невеличајним” призорима „лутајућих мотива”, „занемарених искустава из предграђа духовности, из ресурса нижих статуса сензуалистичке естетике” (Т. Крагујевић), неголи у оним првотним, неретко замршеним и натегнутим метастрофама дидактичке рефлексивности и расправљачке задиханости.

Поменути оглед Тање Крагујевић не садржи само исцрпан низ *описних* увида у песнички свет и говор Србе Митровића, већ и изричита *вредносна* одређења његовог песничтва. С посебном брижљивошћу, али и одрешитошћу, одвагнута је и високо рангирана „тамна фасцинантност” песме *Гледсионовом*, у којој Митровић

... разлажући средиште песме и ширећи фокус меланхоличног и иронијског обасјања на урбане шкољке – „макете будућег гробља” – или на камену тишину нововремених тонућа улица и памћења ... примиче у страсни загрљај смрт и смех, говором аутентичне картографије велеграда, влакана одеће и коже, саопштавајући у тамној хуморности песме и језу и прочишћење, којима се наизглед сам собом исказује, у овом песничком документарцу, и хладан шум краја столећа и залазак миленијума. Најбоља у књизи *Снимци за панораму*, антологијска у ширем контексту наше поезије, ова је песма и запис тамног поринућа овог нашег дела света, колико прах свеколике тежине смртности из које исијава јориковска једноставност страхоте.

Славко Гордић, Главни посао, Доо Дневник, Нови Сад, 2002